

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Sigerstæd. (Af Axels Drape.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1412. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_401-txt-shoot-idm365/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Der ligger den Hjelte med Løndoms-Kaar,
Der sidder saa faaer en Kvinde,
Med blussende Kinder og gule Haar,
Alleg for de furende Vinde,
Ihi brædes i Stormen og Karfen Eg,
Det klinger dog kun som en Strange-Leg!

Der sidder den Kvinde ved Midnats-Tid,
For hende stier Ingen er hængt,
Som levende Folk er hun rød og hvid,
Eg nyner paa helige Sange;
I Spøggelse-Timen hun farbes maa,
Paa Signe dog peges med Emil de Smaa!

Der brænder en Lue saa rosenrød,
Hvor Signellil sidder paa Tofte,
Den stiger som Bind fra Klæden Gled,
Saa heit, som den slog under Lofte,
Saa heit, som der var i det Fruer-Bur,
Hvor Signellil kveg over Glatthjems Mur!

Hvor ikke man veed noget bedre Navn,
Der Nord-Lys man kalder den Lue,
I Sigerstod hedder den Signes Bavn,
Som blusser hver Nat over Lue,
Men slaer ikkun sjelden saa høit i Sky,
At deraf som Nord-Lys gaar viden Ryl!

Al Himmelen blusser den Bevn i Nat,
Saa klart var den aldrig at se,
Hvor Signellil vedder sit Haar saa glat,
Eg nyner som luerende Due;
Da Stjerneerne bleged for Signes Bavn
Paa Køberne smeltede Høbers Navn!

Da Signellil hørde sin Esters Navn,
Hvor Dinene stilled af Gæde,
Hun klærlig udbredte mod ham sin Tavn,
Eg første Gang hørdes hun kvæde;
Hun kvæd, som det klinger fra Vaar til Vaar,
Naar Sommerens-Tuglen i Lunde slaer!

Da første Gang Naaret for Tungt-Vaand
Alleg Sang blev det smeltende Herte,
Da Signellil kvæd, i sin Høbers Land,
Om Klærligheds fraalende Kierte;

Da fandt mellem Lis, i det høie Nord,
Den varmeste Tone sit Løsnings-Død!

Hvad Signellil kvæd om den Himmel-Gled,
Som trodes de Vintere mange,
Som avted den Lue saa rosenrød,
Der glæsted de usige Bange,
Det maa, for de Dren, hun under ves,
Den Bane gientage en Sommer-Kvæd!

Hvad Signellil kvæd om de Gnister Smaa,
Som ulmed i Len under Kiste,
Eg Dannemarks Hænder det lod forstaae,
Al Seier-Sang er de for raste,
Det høre, hvo Dre har for den Kofst,
Som dampet gientyder i Dværgs-Byst!

Som Sands-hoien synker i Lime-Glat,
Saa daler paa Tofte og Bavnem,
Det er nu ei længer alt som det var
Med Sommerens-Sangen og Tavnem,
Hun synger om Savnet af Lys og Gled,
Om døende Gnister i Arne-Kvæd!

Hun synger ei længer om Gimle-Borg,
Hvor Lys-Alfer lege Guld-Væring,
Hun synger om Drlingen Berne-Borg,
Om Vikinges-Øig og Misgjæring,
Som Havfruen sang over sig i Haen,
Der Dannebrog strøg paa Drløgs-Stavn!

Om Skoldunge-Stammen, som har det Kaar,
Den Nat ikke vider paa Værgen,
For malsgrønne Skove indom den gaar,
Lauvmalet hun synger med Sorgen;
Ihi Vikinger gjerde med Skoven Pags,
Eg sit saa med Skoldunge-Stammen Mags!

Hun synger om Slaget ved Sigerstod,
Da Naanen det lysted at kvæde;
Hun synger om Kampen ved Susaa-Bredde,
Hvor Høimærne trodes med Hjelte,
Hvor Vikingerne trodes, og Kvinder vandt,
Hver Skoldunge-Heltens Star udbrandt! *)

*) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122-26.

